

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/219/2017
Identifikačné číslo spisu:	2115203988
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2115203988.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloletú I. S., narodenú 1X. E. XXX0, bývajúcu u matky, zastúpenú opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, dieťa matky A. S., bývajúcej v I., zastúpenej Mgr. Petrom Kupkom, advokátom so sídlom v Trnave, Hlavná č. 23, a otca Mgr. Y. S., bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. Denisou Jánošíkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Klincová č. 35, o zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11 P 20/2015, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2017 sp. zn. 11 CoP 106/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 15. novembra 2016 č.k. 11 P 20/2015 Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“): a/ zastavil konanie o návrhu otca na zverenie maloletej I. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, b/ s účinnosťou od 1. septembra 2016 zvýšil výživné platené otcom na sumu 450 € mesačne, c/ nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 1. septembra 2016 do 31. októbra 2016 v sume 200 € uložil otcovi zaplatiť do 30 dní, d/ upravil styk otca s maloletou spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku a e/ rodičom uložil povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu. Pri rozhodovaní o výživnom vychádzal z porovnania pomerov a okolností zistených pri ostatnej úprave práv a povinností rodičov k maloletej (rozsudkom Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2013 č.k. 20 P 190/2013-25) s pomermi a okolnosťami v čase nového rozhodovania. Na zreteli mal tak zmeny pomerov na strane dieťaťa, ako aj na strane rodičov. S prihliadnutím na podstatnú zmenu odôvodnených potrieb maloletej zvýšil pôvodne stanovené výživné z 350 € mesačne na 450 € (z toho 100 € na tvorbu úspor maloletej). Rozhodnutie o zmene úpravy styku maloletej s otcom odôvodnil zmenou denného režimu maloletej, ktorá od 1. septembra 2016 začala navštevovať základnú školu. Vzhľadom na schopnosť otca zabezpečovať a vychovávať maloletú dcéru, ako aj s prihliadnutím na ich vzájomné citové väzby a potrebu rešpektovať právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného a rovnocenného osobného styku s obomi rodičmi upravil styk otca s maloletou nanovo spôsobom považovaným v súdnej praxi za širšiu formu

styku. O trovách konania štátu rozhodol podľa § 54 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“). Proti tomuto rozsudku podali odvolanie matka, otec a procesný opatrovník.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. júla 2017 sp. zn. 11 CoP 106/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (o výživnom, nedoplatku na zročnom výživnom, styku otca s maloletou, náhrade trov konania štátu a náhrade trov konania účastníkov) potvrdil a v napadnutej časti uloženia výchovného opatrenia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec dovolanie v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie v časti zvýšenia výživného, nedoplatku na zročnom výživnom a úpravy styku otca s maloletou. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP namietajúc porušenie práva na spravodlivý proces, ku ktorému podľa jeho názoru došlo tým, že súdy nezohľadnili jeho dôkazy a vyjadrenia a za základ pre rozhodnutie vzali len vyjadrenia matky. Vytkol im, že vychádzali zo subjektívneho pohľadu na riešenie veci, prehliadli odporúčania znalca, kolízneho opatrovníka a ošetrovujúcich lekárov maloletej. Namietal tiež, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnený. Odvolací súd dôvody prvoinštančného rozsudku nijako významne nedoplnil a nevyvrátil jeho odvolacie tvrdenia; odvolací súd tým - podľa názoru dovolateľa - nerešpektoval závery vyjadrené Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze sp. zn. IV. ÚS 149/2009. Rozhodnutím odvolacieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu ako aj právo na spravodlivé súdne konanie. V súvislosti s úpravou styku s maloletou poukázal na to, že súd prvej inštancie sa na pojednávaní 15. novembra 2016 vyslovil tak, že návrh matky na zúženie styku otca s maloletou je neopodstatnený, v rozpore s tým ale konečným rozhodnutím predsa len tento styk zúžil. Konanie súdov je v dôsledku toho nezrozumiteľné a nepredvídateľné. Rozhodnutia súdov dostatočne nezohľadňujú záujem maloletého dieťaťa (na zabezpečení stability prostredia, v ktorom sa zdržiava, ochrany jeho dôstojnosti, zdravotného stavu, duševného, telesného a citového vývinu), teda hľadisko, ktoré má byť v týchto veciach prvoradé. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie.

4. Matka maloletej sa k dovolaniu otca nevyjadрила.

5. Opatrovník maloletej vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie o dovolaní ponecháva na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledujúcich bodoch.

7. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené v CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia,

v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Nadalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Otec maloletej prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 CSP. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle uvedených ustanovení.

13. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

14. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

15. Vec prejednávajúci senát, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania otca len podľa § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

16. Otec v danom prípade vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

16.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi

názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca účastníkovi realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

16.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

17. Pokiaľ ide o tú časť dovolacej argumentácie otca, ktorá sa týka nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, prípadne jeho nepresvedčivosti či nepreskúmateľnosti, dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

17.1. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „ inú vadu konania “ (teda nie zmatečnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „ Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku “. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

17.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17.3. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zvýšenia výživného, určenia zročného výživného, v časti úpravy styku otca s maloletou a v časti náhrady trov konania štátu a náhrady trov prvoinštančného konania účastníkov ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa otec domáhal, čo sledovala matka, čo odporúčal procesný opatrovník maloletej, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými

úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu otca. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Dovolateľ zastáva názor, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tiež prehliadnutím dôkazov vykonaných na jeho návrh a nevyhodnotením (nesprávnym vyhodnotením) dôkazov navrhnutých otcom, ktoré preukazujú zhoršenie zdravotného stavu maloletej. V dôsledku týchto procesných nesprávností dospeli súdy k nesprávnym právnym záverom.

18.1. Predmetná argumentácia sa sčasti týka správnosti postupu súdov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravyospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18.2. Uvedená argumentácia otca sčasti tiež spochybňuje správnosť právneho posúdenia veci súdmi. Pokiaľ totiž dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní nezohľadnili prvoradý záujem maloletej a nevenovali pozornosť kritériám posudzovania záujmu maloletej, treba jeho námietky z hľadiska obsahového považovať za námietky netýkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci), ale za námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravyospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

19. Otec zastáva názor, podľa ktorého je dovolaním napadnutý rozsudok nepredvídateľný a v ním tvrdenej nesprávnosti vidí dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vyvodzuje z toho, že je založené na právnych záveroch, ktoré sú čiastočne odlišné od záverov zaujatých súdom prvej inštancie.

19.1. Najvyšší súd už za predchádzajúcej právnej úpravyospel k záveru, podľa ktorého predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu v konaní a pri rozhodovaní (viď sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 42/2010, 5 Cdo 210/2013). V rozhodnutí R 56/2012 najvyšší súd vyslovil názor, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinštančného rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu dovtedajšieho konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým a taký postup súdu nie je odňatím možnosti realizovať procesné oprávnenia účastníka konania. V danom prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie; z obsahu spisu je zrejmá neodôvodnenosť tvrdenia otca, že právne závery odvolacieho súdu sú odlišné od záverov súdu prvej inštancie. So zreteľom na uvedené nemožno jeho rozhodnutie považovať za prekvapivé, nerešpektujúce právo na spravodlivý súdny proces.

19.2. Pre prípad, že otec za prekvapivú považuje zmenu úpravy jeho styku s maloletou (ku ktorej došlo v porovnaní s poslednou úpravou), zo spisu vyplýva, že išlo o zmenu vynútenú zmenou pomerov na strane maloletej.

20. Z týchto dôvodovospel najvyšší súd k záveru, že v konaní nedošlo k procesnej vade zmätočnosti namietanej otcom; prípustnosť jeho dovolania preto z § 420 písm. f/ CSP nevyplýva.

21. Najvyšší súd procesne neprípustné dovolanie otca odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.